

Gunsminger

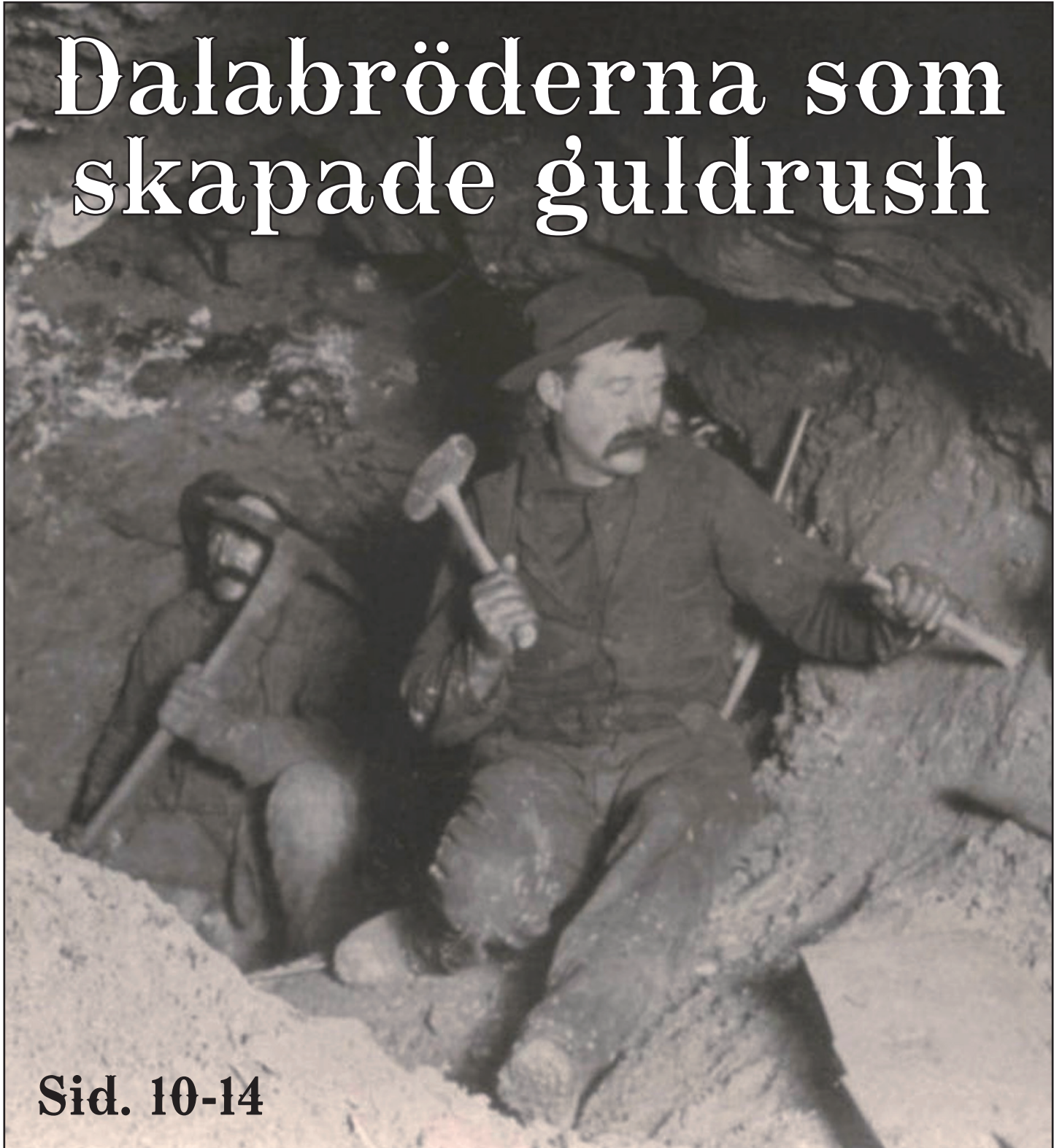
The New Gazette

Nr. 3 2014

Årgång 17

Medlemstidning för Svenska Westernskyttförbundet © Sweden Western Shooters

Dalabröderna som skapade guldrush

Sid. 10-14

SWEDEN WESTERN SHOOTERS

venska Westernskytteförbundet

Ordförande:

Sander "Ray Heartless" Koetsier
Riala
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Sekreterare:

Jan "Hipshot" Eriksson
Kista
Capital Cowboys
info@swsf.se

Kassör:

Eiwor "Eagle Sharing Woman" Walfridsson
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Ledamot, utbildning, säkerhet

Webbmaster:

Hans-Olov "Grave Spit" Forsman
Kovland
The Northern Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Jocke "Shotgun Joe" Blom
Matfors
The Northern Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Stefan "Rawhide Rooster" Hansen
Upplands Väsby
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Pär-Erik "Boss H" Holmberg
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Suppleant:

Henrik "Boothill Bob" Brandt
Iggesund
The Northern Rangers
info@swsf.se

Suppleant:

Peder "Harley Parkinsson" Berggren
Sundsvall
The Northern Rangers
info@swsf.se

Sammanställande i valberedningen:

Folke "Ace Heart" Weinholt
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Valberedningen:

Staffan "Crazy Cook" Gustafsson
Storfors
Spring City Bountyhunters
info@swsf.se

Valberedningen:

Peter "Smomey Pete" Johansson
Torsby
Thorsby Desperados
info@swsf.se

Valberedningen:

Jock "Sixgun Swede" Pederson
Hägersten
Capital Cowboys
info@swsf.se

Revisor:

Lena "White Angel" Sjögren
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Revisor:

Tobias "Black Walker" Gustafsson
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Revisorsuppleant:

Kicki "Joy Mc Queen" Svedberg
Upplands Väsby
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Webplats:

www.swsf.se

Organisationsnummer: 87 40 01-79 52

POSTGIRONUMMER: 199 35 55-0

Medlemsavgift: huvudmedlem 200:-
sambo 100:-, endast tidning 100:- barn 50:-

**Material till Gunslinger Gazette mailas till
gunslinger.gazette@gmail.com**

Brevis esse laboro, obscurus fio

Ordförande Heartless fortsätter leverera bevingade citat och allmänbilda oss alla!

Jag försöker vara kortfattad, och blir obegriplig

Oj, vilken sommar!

Jag tror att några värmerekord blev slagna på vissa ställen i Sverige denna sommar. Nästan som i Texas. Ironiskt nog var värmen i Sverige som ett träningsläger inför DOT i Italien. Där var det nog närmare 40 grader vissa dagar.

Hösten närmar sig och året har gått sin gilla gång. Såg ett inlägg på nätet som sa –“Ett liv utan CAS är möjligt, men meningslöst”. Hur man än försöker att få ett år att gå så kommer CAS in i ens vardag, detta är våran drog.

Så var det dags att runda av tävlingsåret, men som sagts tidigare, så är det under vintern vi får ladda batterierna till nästa säsong.

Arbetet med polisen fortsätter utan uppehåll med flaggan i topp, fast det kan kännas att fanan är tung att bära ibland. Även om det kanske inte märks utåt till er medlemmar så kämpar vi konstant med RPS. Vi tycker att vi meddelat er både i tidningen och på alla tävlingar hur kampen fortsätter. Det finns inte så mycket mer att säga förutom –“Brevis esse laboro, obscurus fio”

I skrivande stund har vi under september haft ett möte, och kommer snart att ha ett möte till, med RPS. Vår handläggare, Peter Thorsell, i ärendet på RPS är en svår nöt att knäcka. Om ni tittar på nätet så kommer ni se att vi inte är de ända som har problem med den mannen.

Håll krutet torrt.

Er ordförande Ray Heartless.

WELCOME

Vi är glada att kunna hälsa följande Cowgirls och Cowboys välkomna till föreningen!

Det är vår förhoppning att ni ska trivas och ha mycket kul.

Vi ser fram emot att träffa er ute på rangen!

Hälsningar Styrelsen

Från Ingarö kommer	#1628	Bear Hunter
Från Senna kommer	#1629	Saknas
Från Senna kommer	#1630	Gunpony
Från Hallsberg kommer	#1631	Mr Remington
Från Getinge kommer	#1632	Lucky Looke
Från Mörsil kommer	#1633	Darth Vaquero
Från Mörsil kommer	#1634	Jonny Hex
Från Mörsil kommer	#1635	Hawqn
Från Mörsil kommer	#1636	West Shelleen
Från Mörsil kommer	#1637	Nuggy Stillwater
Från Sollentuna kommer	#1638	The Marshal of Kane

Den som är medlem i en förening måste **BETALA AVGIFTEN**

I adressfältet bak på tidningen står ett nummer som visar vilket år du betalat avgift för. Just nu är det c:a 60 skyttar som inte betalat medlemsavgift för 2014.

BETALA SNARAST

Tyvärr måste vi utesluta dem som inte betalar sin avgift. Är man inte medlem får man inte tävla eftersom försäkringen inte gäller.

TMP HJÄLPER DIG MED DIN MARKNADSFÖRING

VI HAR RESURSERNA - OAVSETT OM DU BEHÖVER EN
LITEN ANNONS ELLER EN STOR KATALOG.

RING ELLER MAILA SÅ PRATAR VI VIDARE!

Cowboyland

I maj månad tog Lefty och jag mod till oss och åkte till cowboylandet, USA.

Vi åkte till Montana, favorit-staten over there, där det är gott om cowboysar.

Efter en del släktbesök åkte vi till västernstaten Virginia. Vi hade tänkt bo på ett sånt där riktigt vilda västern-hotell, med badkar med lejonassar på rummet. Tyvärr var det fullbelagt, men vi intog middag på saloonen och shoppade en del. Vi sov över i en cabin (stuga), inte fel det heller.

Dagen därpå drog vi vidare till nästa gamla gruvstat, Nevada. Tyvärr fick vi inget guld med oss hem.

Det finns många gamla byggnader att titta på i dessa städer där inte något får ändras.

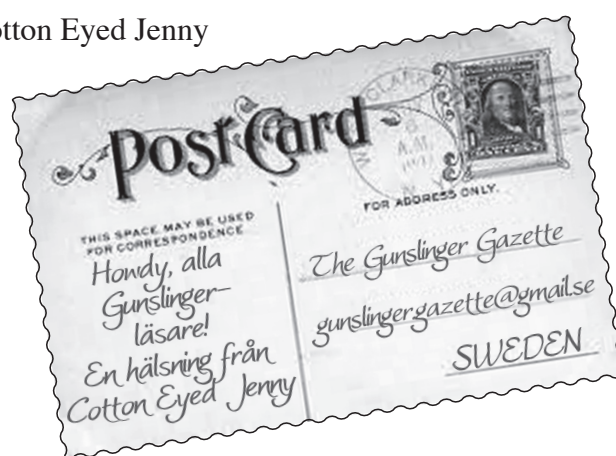
Det går ett gammalt gruvtåg mella städerna och

dilligensen kan man också åka med. Ja, det finns mycket intressant att titta på.

Vi åkte sedan vidare till Yellowstone och mötte bisonoxar och grizzlybjörn.

Men det tar vi en annan gång...

/Cotton Eyed Jenny

Vad hände på SM?

Ja, The Gunslinger Gazette vet inte så mycket. De flesta vet väl redan att alla resultat och sånt går att hitta på SWSF's hemsida, www.swsf.se

Under "Tävlingar och Resultat" finner du den informationen.

Hur gick det egentligen för Grave Spit, Black Bear och Bearskin? Det enda som kan konstateras här och nu är att de ser väldigt cowboy och coola ut på stagen!

Shotgun Joe timar björnligan Bearskin och Black Bear (närmast). Grymma cowboys i närkamp! Foto: Ace Heart

Här har vi Thunder som timar Grave Spit som ser mycket skärpt och koncentrerad ut! Foto: Ace Heart

Många olika sätt att synas!
En och samma leverantör

tryck storformat webb film

inform
CROSS MEDIA HOUSE
www.informtrycket.se

Billy the Kid

Billy the Kid, han dödade 21 personer och gjorde uppror mot präriens boskapskungar och andra personer med höga ämbeten, men var han en hjälte eller en desperado?

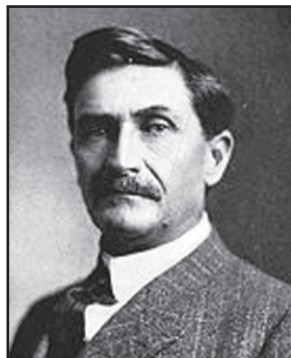
Det sägs att att han sköts den 14 juni 1881 av Pat Garret i ett mörkt sovrum, efter att han hade besökt sin mexikanska flickvän, efter en lång karriär mot dom rika och mäktiga. Men överlevde Billy the Kid?

Den nästan 90 år gamle William Henry Roberts påstod år 1948 att han egentligen var Billy the Kid. Han påstod att han klarat sig undan Pat Garrett, svårt skadad, och att sheriffen i själva verket hade skjutit hans vän Billy Barlow. Genom att gömma undan kroppen hade Pat Garrett lyckats lura i alla att han hade dödat Billy the Kid.

William Henry Roberts kände till detaljer som inte ens lokalhistoriker visste något om, t.ex. hur det såg ut inuti numera rivna byggnader. Flera av uppgifterna har senare verifierats med hjälp av olika arkiv.

W.H.Roberts hade samma längd, kroppsbyggnad och ärr som Billy the Kid och talade dessutom spanska. En advokat lovade att arrangera ett möte med guvernören för vädja om amnesti. Guvernören

avvisade begäran om amnesti med motiveringen att W.H. Roberts var en bedragare. Roberts blev förkrossad av avslaget och drog sig undan rampljuset.

Pat Garrett sköt Billy the Kid, men dog han?

Den 27 december 1950 avled den då 90-årige William Henry Roberts av en stroke och hans sanna identitet förblir ett mysterium.

Under 1990-talet så gjorde forskare flera digitala fotojämförelser mellan det kända fotot av Billy The Kid och W.H. Roberts och dom kom fram till att likheterna var näst intill helt exakta, men helt säkra kunde dom inte vara

Det är ändå bra att ett och annat mysterium kan existera i vår allt mer datoriserade värld där alla tycks kunna ta reda på allt om alla.

// Hälsningar från Billy the Kid sws 1248

P.S. Det är kul att en SWS-klubb har tagit namn efter The Kids gäng som han var ledare för i Lincoln i new mexico, nämligen The Regulators. När jag får tillfälle ska jag skriva ner hela min berättelse... D.S.

William Henry Roberts och Billt the Kid kan jämföras

Var Billy the Kid och William Henry Roberts en och samma person? Undersökningar har gjorts men detta kanske är ett mysterium som aldrig kommer att lösas? Vem vet...

Dalabröder

Klippiga bergen i Colorado har sedan mitten av 1800-talet varit ett eldorado för guld- och silverletare. Något vi kan skylla tre Leksandsbröder för.

Bröderna blev gruvpionjärer, stadsgrundare, mångmiljonärer och deras gärningar hyllas än i dag.

Vid mitten av 1800-talet var det hårda tider i Sverige och många riktade då blickarna västerut för att hitta ett nytt liv i Amerika. Något som gällde bröderna Resar från Skeberg i Leksand. De var tre till antalet, Anders, Hans och Daniel, och den förste att lämna hembygden var Anders 1866 som vid 24 års ålder tog båten över Atlanten. Anders, eller Andrew som han kallades "over there", sökte sig snabbt till staden Lawrence i Kansas där han livnärde sig som stenhuggare.

1869 följde också brodern Hans (Henry i USA) efter och bara något år senare, 1871, drog de bägge åter upp bopålar och begav sig till Colorados vildmark och de mineralrika Klippiga Bergen. Under två års tid slet man hårt med inmutningar i det sk "Ten mile mining district" som låg mitt i vildmarken där "ingen hvit man fanns".

Och bröderna Resars, eller Recen som de döpte om sig till inför emigrationen till USA, slit betalade sig. Pengarna började rulla in i rask takt och redan 1876 hade Henry upptäckt och sålt gruvan "Red Elephant mine" för den då närmast svindlande summan av 5000 dollar. Med dessa pengar på fickan återvände en förmögen Henry till Leksand

för att hämta sin blivande hustru Gudmunds Carin Matsdotter från Västanvik samt yngste brodern Daniel (kallad Dan i USA) över till det nya landet där de bosatte sig i Henrys egenbyggda timmerstuga uppe i bergen.

Att kvinnor bodde där var då mycket ovanligt och Carin ska enligt uppgifter ha varit den första och enda vita kvinnan i området som ursprungligen var indiansk mark och där stammar som ute, arapaho och cheyenne tidigare hade härskat. Till "Ten mile canyon" där stugan låg fanns inga vägar över huvud taget och att ta sig dit gjorde man med hjälp av häst och via gamla indianstigar.

Carin blev också lämnad ensam i stugan under många långa månader då maken var ute på mineraljakt, och då fanns såväl björn och varg som indianer ofta i trakterna. Indianer från Ute-stammen rörde sig ofta i området runt Henrys Recens stuga och bland dem den då ökände krigarhövdingen Colorow som inte var särskilt förtjust i "blekansiktenas" intrång på indianernas gamla marker.

Men med Henry stod ändå Colorow på relativt god fot och det berättas om hur Henry och Carin en dag efter att de fångat en silverräv stoppades av krigarhövdingen och hans mannar som menade att rävpälsen rätteligen var deras. En längre diskussion uppstod och med hjälp av taktik och byteshandel lyckades Henry till sist få behålla silverrävspälsen samtidigt som också Colorow och hans mannar kände sig belåtna med uppgörelsen.

i guldrusch

Även lillebror Dan gav sig snabbt in i gruvbranschen och han blev den av bröderna som verkligen hittade rätt med hackan och spaden. I närheten av nuvarande skidorten Vail upptäckte han fyndigheten "Queen of the west" ur vilken det genom åren hämtats guld och silver för miljontals dollar. Dan hade även flera guld- och silverinmutningar, t ex "The Excelsior lode", och även Andrew hade upptäckt en rad fyndigheter varav Enterprise-gruvan var den allra största.

Henry, eller "The old swede" som han kallades, hade å sin sida hittat en silverådra i närheten till timmerkojan.

Den gruvan, "Juno lode", var den som lade grunden till den gruvexpansion som skulle följa i området. "Juno lode" var den första stora gruvan i området och den fick snart många efterföljare.

Guldgrävorna strömmade till trakten och i anslutning till Henrys timmerkoja hade snart ett helt samhälle växt fram. Samhället heter Frisco och namnet ska det fått genom att en bekant till Henry Recen, indianspåraren Henry Leader, lite på skämt karvade in Frisco ovanför dörren till Recens timmerkoja. 1879 fick Frisco stadsrättigheter och året därpå fanns där järnväg, flera hotell och salooner och invånarantalet hade stigit till 48 och något år senare till ett par tusen.

Frisco var också en något udda stad på det viset att där förutom gruvnäringen fanns mängder av olika affärsrörelser och yrken. Dock saknades helt advokater, gamblers, fallna kvinnor eller politiker, och det av en glasklar anledning. "Vi behöver inget onödigt folk här", löd den enkla devisen.

Men bröderna inte bara grundade en stad. De fick också en uppkallad efter sig. Den döptes kort och gott till Recen och låg några mil söder om Frisco strax intill en av brödernas Recens många gruvfyndigheter. Henry, Dan och Andrew var i högsta grad delaktiga i Recens utveckling, bl a var man drivande när det gällde att få järnvägsföretag som "Denver & Rio Grande Railroad" att etablera sig där och i grannsamhället Kokomo. Något som gjorde att det där även byggdes operahus och skola samt att flera företag etablerade sig där.

Stora delar av Kokomo förstördes dock 1881 i en brand och det gjorde att invånarna istället bosatte sig i Recen som med tiden kom att heta Kokomo-Recen. När gruvkrisen sedan slog till i slutet av 1800-talet avfolkades staden snabbt och av Kokomo-Recen finns idag inte många spår kvar. Då hade staden ändå under sin storhetstid haft drygt 10 000 invånare, sex smältverk för silvermalm, två järnvägar, tre lokala tidningar samt ett oräkneligt antal gruvor.

Bröderna blev områdets egna "silverbaroner" och bara ur "Queen of the west" bröts under 1879 silver till ett värde av 250 000 dollar. Det gav en expressbiljett in i det lokala socityslivet och "The Recens" blev snabbt ansedda och välbärgade affärsmän och i umgängeskretsen ingick bl a svenska sångerskan Jenny Lind. De var också minst sagt spendersamma av sig och var ökända för sina champagne- och ostronfester som ibland hölls i specialchartrade järnvägsvagnar. Pengar fanns i överflöd.

Men 1893 blev ett tufft år för bröderna. Silverpriset

sjönk som en sten och förmögenheten minskade radikalt. Att återvända hem till Sverige, Dalarna och Leksand igen var dock aldrig något alternativ för de tre utan de stannade kvar i Klippiga bergens

Tänk vilket oerhört hårt arbete, att slita i guld- och silvergruvorna. Men det betalade sig, åtminstone för Dalabröderna.

vildmark där livnärde sig på jakt och fiske tills dess att de avled 1913 (Andrew) respektive 1918 (Dan). Andrew hade hittats död utanför sin stuga och kroppen begravdes på platsen. Där begravdes några år senare också Dan.

Järnvägen kommer till Frisco i Klippiga Bergen där Henry Recen och hans Leksandsbröder bröder startade gruvdrift.

Sannolikt lär även Henry, som avled 1914 och begravdes i Kokomo, ha drabbats av 1893 års prisras på silver och förlorat en del av sin nyvunna rikedom. Han bodde dock kvar i Kokomo där han och Carin fick flera barn, bl a dottern Julia (född 1882) och sonen Henry Jr som bl a utvecklade en maskin som förenklade och påskyndade gruvbrytningsarbetet, "The Hercules tunnel machine".

"Fröken Julia Recén är en äkta dalkulletyp, täck och hurtig. Familjen i sin helhet är en äkta banbrytarfamilj och består af just sådana menskor som gjort Amerika och Colorado till hvad de äro. Heder

åt dem!", kunde man läsa i Svenska Korrespondenten 1899.

Än i dag lever minnet av bröderna Recen kvar i Frisco. Bland annat så var det bröderna som byggde

Finklädde kvinnor och män väntar på perrongen. Tåget gör det möjligt att resa snabbare och lättare än med häst och vagn.

stadens första saloon som sedermera blev skolhus och finns kvar än idag och används som bygdehistoriskt museum och som är navet i "Frisco Historical Park" som skapats i det i dag turisttöta området. Så, glömda är de tre Leksandsbröderna definitivt inte.

– Här är vi väldigt stolta över vår bakgrund och de pionjärer som kom hit och bosatte sig här under 1800-talet. Bröderna Recen och deras familjer är

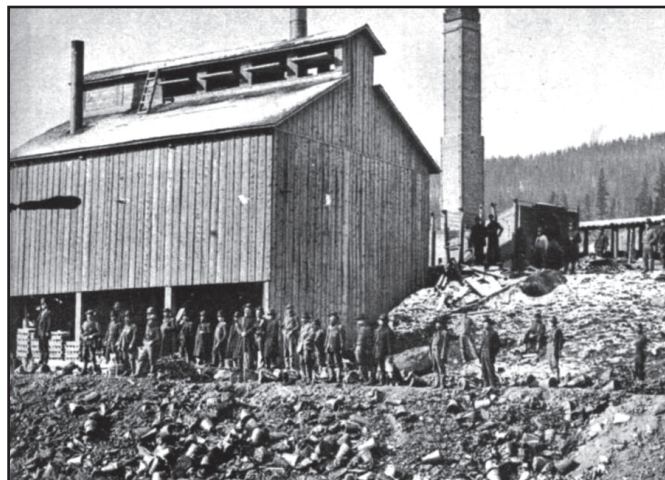
Indianhövdingen Colorow tyckte inte om blekansikten och dat kan man förstå. Men Henry Recen kunde han visst tåla.

oerhört betydelsefulla för Friscos historia, förklarar Nancy Anderson vid Frisco Historical Park & Museum.

Friscos första saloon, byggd av de svenska bröderna Resar eller Recen som de kallade sig i USA dit de flyttade för guld.

Guld- och silverbrytningen i bergen runt Frisco, som i dag har knappt 3000 invånare, fortsatte fram till 1918 och minskade därefter fram till 1930-talets depression då den nästan helt upphörde. 1935 bodde bara 18 personer där och staden var på väg att dö ut. Räddningen kom i stället att bli områdets natur och i dag är det jakt, fiske och turism som är den stora inkomstkällorna med hjälp av skidorterna Vail, Copper Mountain, Breckenridge och Key-

Ett gammalt fotografi taget vid gruvan "Queen of the west" som upptäcktes av leksingen Dan Recen och gjorde honom till en förmögen man. Cirka 40 man arbetade tio timmar om dagen med att bryta silver vid gruvan.

(Fotot tillhör Bill Fountain Foundation)

stone och runt tre miljoner besökare hittar årligen dFrit.

Några av dem säkert för att följa i de tre Leksandsbrödernas silverglimrande spår.

/Olof Schääf, Dalarnas Tidningar

The Gunslinger Gazette tackar för DT's vänlighet att låta oss publicera historien om Dalabröderna som skapade guldrush.

Staden Frisco grundades av leksingebröderna Recen. Från början låg där bara äldste brodern Henrys timmerstuga, mitt i vildmarken. Med tiden växte ett samhälle upp i närheten av stugan, järnvägen drogs till platsen och till slut blev samhället en stad. Många män kom för att jobba i svenskarnas gruvor, slet hårt och drömde kanske om en egen inmutning en dag.

Rapport från en guncart

Gunslinger trail, en tävling med anor från CAS-skyttets början i Sverige på 90-talet. I Trossnäs grusgrop har många tävlingar arrangerats av Edsvalla Gunslingers och de av oss som var med då har många roliga minnen från den tiden.

Traditionen fortsätter och GT fortsätter i god stil, och vi är tacksamma att våra Gunslingers orkar med att arrangera fina tävlingar. I början var det mest endagarstävlingar, men idag är tvådagars det vanligaste. Den här gången bjöds det på tio omväxlande stager med nytillverkade fräscha plåtar för oss att buckla till! Att alla stager också hade kulisser förhöjer givetvis känslan. Tre posses skic-kades ut av Hungry Wallace och snart small det från alla håll.

Vårt posse fungerade mycket bra och det märktes att det var rutinerade deltagare. Allt flöt på mycket bra och RO'n kunde koncentrera sig på att säkert leda skyttarna genom stagerna. Är det inte konstigt att man tre minuter efter stagegenomgång totalt har glömt skjutordningen, för att inte tala om linen man skulle säga? Det kanske beror på ådern...

Nåväl, lunchbreaket kom och alla fixade sin egen mat då "Back to basic" var det som gällde. Visst är det trevligt att bara kunna gå och hämta färdiglagad mat, men för arrangörerna innebär det hela mycket extra fixande och det är inte alltid så lätt att hitta folk som vill ta på sig rollen som kock. Personligen anser jag att det är helt OK.

Två stager efter lunch avverkades med en liten regnskur som bonus. Efter mainmatch vidtog alla

sideevents och många provade sina färdigheter i snabbskytte. Det fanns även longrange rifle och pistol att prova på. Eftersom jag inte är så snabb tänkte jag att longrange kanske kunde vara något. Precisionstavlorna riggades upp på 100 m och tio skott skulle avlossas i egen takt, stående utan stöd. På 100 m är pistoltavlan jäkligt liten och halva försvinner lätt bakom riktmedlen. Hur ofta har man möjlighet att skjuta in bygel på 100m? Dessutom svajade man ju omkring ordentligt

med pipan och resultatet lät inte vänta på sig: 7 träff av 10. Att det senare räckte till en andraplacing tyder egentligen bara på att medtävlarna inte heller tränar så mycket...

Darling Clementine vår posesekreterare och jag hade vänligen blivit inbjudna av Quiet Wyatt att få kvarta hemma hos honom och efter dagens ansträngningar (ja, det är väl åldern igen) var det skönt att kunna sträcka ut sig ett tag i hans trevliga lägenhet.

07.00, klockan ringer och vi "hoppas" upp ur sängarna. Quiet har redan fixat frukost och sedan rullar vi iväg till Trossnäs genom Värmlands vackra landskap. En liten mindre väg tar oss förbi några stora hägn fulla med hjort och mufflonfår. Skönt att få åka ner ända till skjutbanan med bilen. (Åldern, ja ja!) Ni som har varit med lite kommer kanske ihåg tiden då man fick släpa ner, och upp, alla grejor i den branta backen från klubbstugan.

Snart är vi igång och gårdagens stager tas ånyo i angrepp. Har strul med bygel som inte vill släppa ifrån sig en del tomhylsor och även revolverna kärvar. Vaquero Cris, som definitivt har tävlingens

häftigaste guncart, erbjuder sig, i sann CAS-anda, att låna ut sina revolverar åt mig för de två sista stagera. Han har ordning på grejorna och sista stagen blir "clean". Nu återstår bara prisutdelningen.

Efter att Hungry Wallace svettats ett tag över sin laptop är resultaten klara och fina priser delas ut i form av laserskurna plåtcowboys och buffelskallar. Deltagare från både Norge och Danmark finns också

på plats och premieras för sina insatser. Även undertecknad får något förvånad motta ett andrapris i

Frontier Cartridge. Snabbast av alla blir inte oväntat vår rutinerade cowboy, tillika ordförande Ray Heartless.

I denna underbara chuck wagon kan Keith Blacks och Darling Clementines pratglada cuncarts få åka om de har tur! Här sitter Darling Clementine och språkar medbröderna Quiet Wyatt och Dusty Higgins.

Foto: Keith Black

Nu återstår bara att tacka och säga hej då till gamla och nya vänner.

Darling Clementine och jag har återigen haft en trevlig helg och tackar Edsvalla Gunslingers för en bra tävling.

Jag säger som Arnold brukar säga

"I'll be back!"

C ya! /Keith Black SWS#236

Blackpowder firearms

SKYTTESERVICE

Vapen - Ammunition - Jaktutrustning

Danielslundsgatan 48 262 62 Ängelholm Sweden
Tel +46 (0)431-41 17 86 • Fax +46 (0)431-161 13

I huvudet

Man måste ha mål och mening i sitt liv och det gäller även denna sport vi håller på med. I den mentala världen talar man om att sätta mål, men att dom skall vara realistiska.

Någon sade "Om du tävlar mot ditt eget ideal, kommer du aldrig att vinna". Att som otränad 50-åring tro att man kan vinna OS på 100 meter kanske inte är så realistiskt.

Har man inget mål vet man inte vart man skall och då kommer man inte heller någonstans. Detta gäller både fysiskt och psykiskt.

Sedan kommer det svåra att veta vad som är realistiskt eller inte. Det kan vara mycket hårfint vad man tror att man kan, och vad man kanske inte tror man klarar av eller vad man hoppas att man tror att man kanske klarar av.

Ibland är man stark och ibland känner man sig som en nedtrampad svamp.

Att hoppas man skall klara något är som att spela på lotto, det inträffar sällan.

Ingemar Stenmark myntade det klassiska uttrycket efter att en reporter sade att han hade tur i ett lopp – "Nog fan är det konstigt, att ju mer jag tränar, ju mer tur får jag."

En vinnare har sällan tur. Personligen brukar jag ställa så höga krav på mig själv att fallet blir stenhårt när jag inte når målet. Detta gör att vägen dit inte blir så rolig, utan jag har bara den perfekta stagen framför mig.

En av hemligheterna med CAS är att det inte finns en perfekt genomförd stage. Det jävlas för alla under en tävling. Den det jävlas minst för den

som vinner eller den som kan lösa problemet bäst i just den jävliga situationen.

Skulle det vara någon som har en super-helg och inte har några problem, så är den personen värd sin vinst.

"It's not over until the fat lady sings". När du skjutit ditt sista skott under tävlingen, så är tävlingen slut. Inte sekund innan det. Allt kan hända alla.

Efter 15 år som CAS skytt har jag talat om detta för alla jag träffar och möter på tävlingar.

Men det verkar som man inte lär som man lever. Under EM i Italien var jag RO i min posse. Andra

stagen kom McIke fram för att skjuta, hans bygel hade krånglat på stagen innan. Efter pipet krånglar bygeln igen som första vapen på stagen. Han svär och kastar ifrån sig bygel för att sedan dra sin revolver och slarvskjuta och missa de tre första skotten i all ilska. Jag skriker för full hals – "Skärp dig för fan, det är

tre dagar och 12 stagen kvar". Han stannar till en bråkdel av en sekund och sedan sitter alla träffarna i mitten på plåtarna. Han tackade mig för det jag sade, och jag tyckte att jag räddade hans helg.

Första dagen skjuter jag själv ganska bra, förutom att jag hade en klick på ena revolvern som jag inte fick iväg.

Andra dagen gick kääprätt åt helvete för mig. Huvudet fungerade inte, revolvern klickade igen och jag byglade ut flera patroner. Mitt mål fanns inte längre inom räckhåll och jag tänkte nu bryter jag ihop och tänker inte komma tillbaka igen.

Jag gav bokstavig talat upp.

Att bryta ihop är sällan ett medvetet val. Om man

Det är bara att bryta ihop och komma igen, som det heter...

på en idiot

konsekvenserna inte så fatala om man skulle misslyckas och tappa den på tån. Men om man däremot utmanar sig själv att lyfta en 100-kilos sten, gör det betydligt ondare att tappa den på foten om man misslyckas. Jag hade byggt upp ett sådant stort mål inom mig själv att jag slog i botten bara tanken på att misslyckas.

McIke kom under dagen fram till mig och sa –“Kom igen nu ge inte upp! Så sade du till mig och det är flera stager kvar”. “Ja ja”, tänkte jag, “du fattar ju ingenting”, och gick därifrån.

Sagan om ringens “Mordor” var rena paradiset jämfört med hur natten var på hotellet.

Precis innan stage-genomgången sista dagen tog Capte’n fast mig, stirrade mig i ögonen och sa –“Idag betar du dig inte som en jävla femåring, tänk på vem du är”. Jag hörde vad han sa men tänk-te “skit på dig”.

Lite senare kom en annan cowboy fram till

mig och gnällde om hur dåligt det gick för honom och att det bara var att ge upp.

Jag hörde mig själv i hans gnäll. Jag tog ett djup andetag och kämpade allt vad jag kunde för att pressa bort allt det negativa jag byggt upp. Sedan gick jag fram till Capte’n och sa “Tack”.

Resten av dagen sköt jag lugnt och metodiskt men utan större geist.

Ja ha, då var det året av träning bortkastat, tänkte jag.

Under prisutdelningen satt jag och funderade på om jag skulle komma på fjärde eller femte plats i

min kategori och 13:e-16:e overall.

När dom började ropa upp andra cowboys på tredje och andra plats så visste jag att då är jag kanske fyra eller femma.

Men se där hade jag totalt fel.

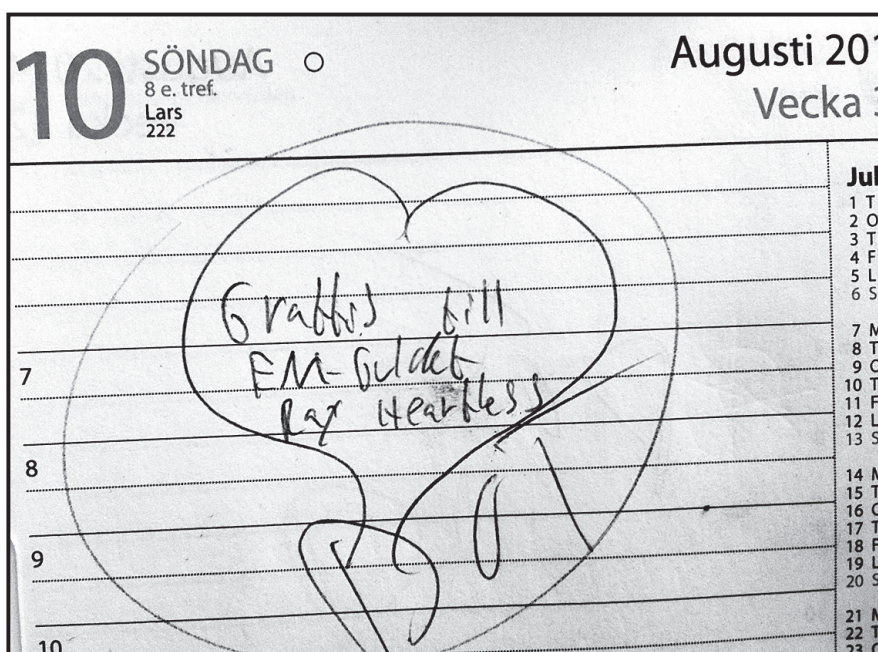
“Vinnare av kategorin Wrangler är Ray Heartless” Va????!!! Förvirringen och förvåningen var total.

Nu kommer antiklimax! Eftersom jag redan mentalt klargjort för mig själv att jag inte skulle vinna, fanns det ingen tid att njuta av vinsten. Jag hade förstört för mig själv.

När jag senare tittar på overall tiderna ser jag att

jag kom fyra overall. Helt otroligt att det skulle vara möjlig med den dåliga skjutningen.

Till saken hör att om jag inte hade gett upp andra dagen så hade jag lätt kommit på andra plats overall, då det bara var sekunder emellan och jag vet precis hur många sekunder jag missade på

Detta skrev jag ner i min kalender i maj, tre månader innan tävlingen:
“Grattis till EM-guldet, Ray Heartless DOT”

att sluta skjuta.

Hade jag lyssnat på mina vänner lite tidigare så... Om inte om fanns...

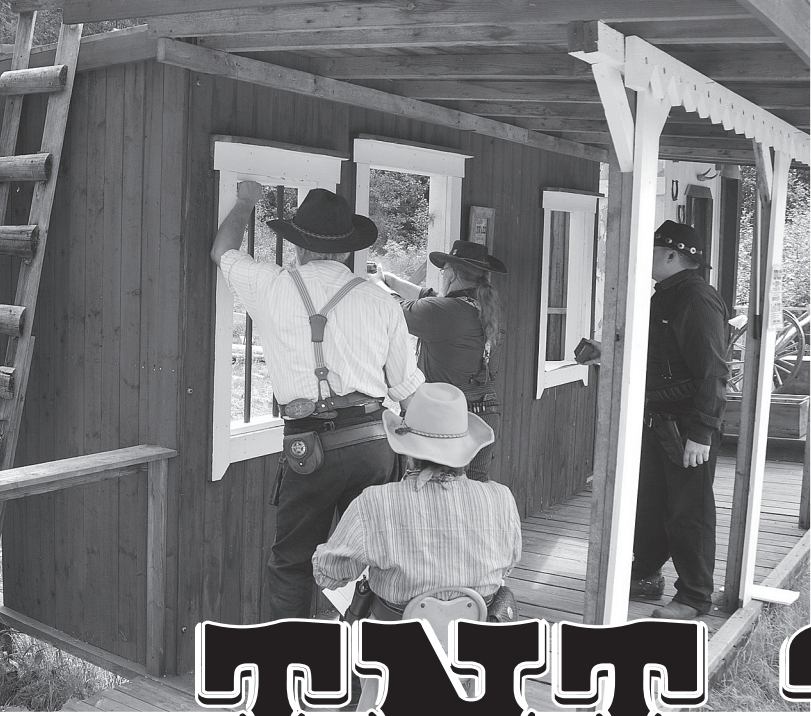
Det jag lärde mig om mig själv var mycket viktigare än dom medaljer jag fick med mig hem.

Tack Capte’n och McIke!

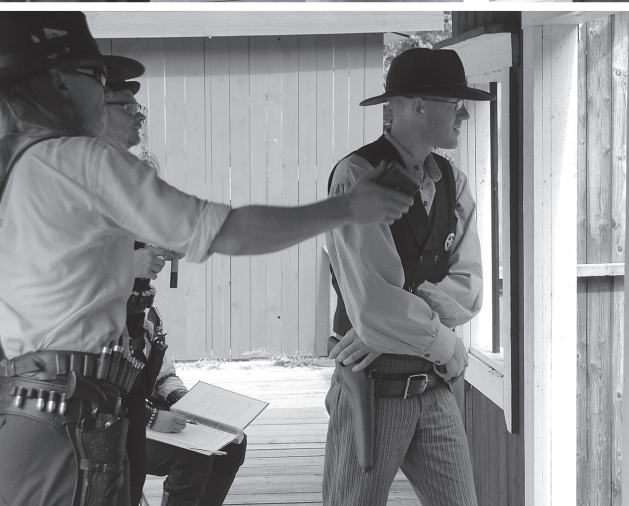
Nytt tänk till nästa år.

Tänk att man kan lära sig saker vid 45 års ålder.

/Ray Heartless

TNT 2014

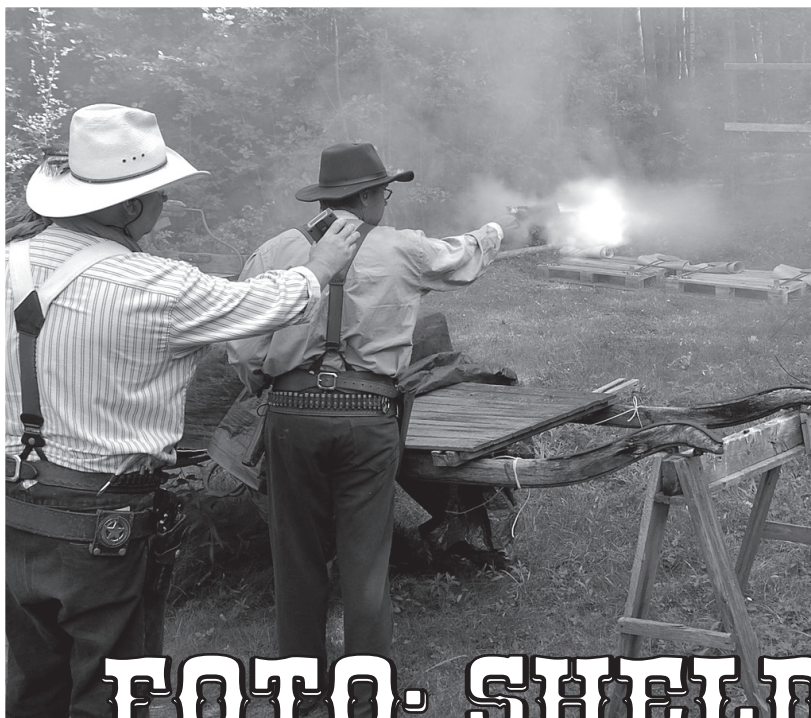
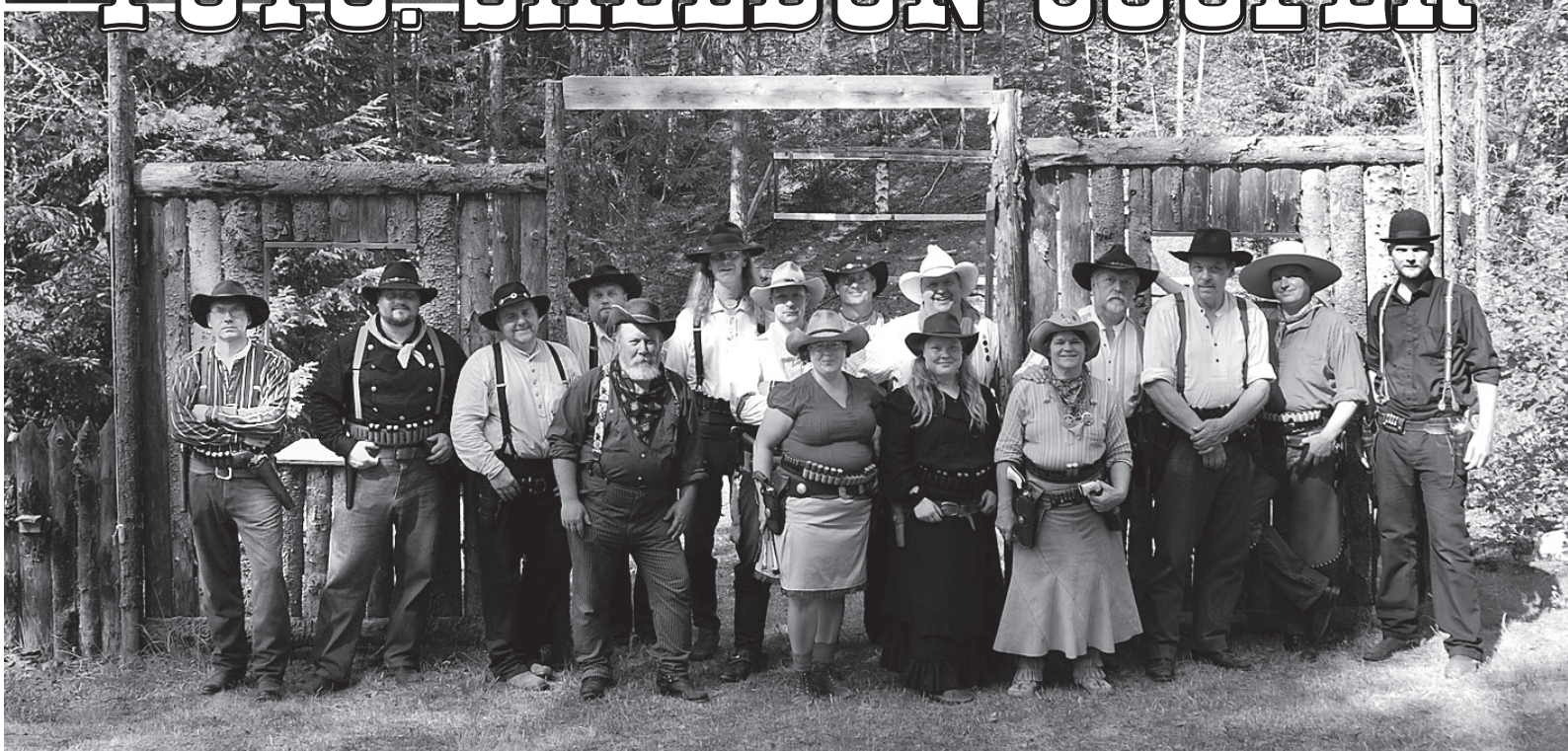

FOTO: SHELDON COOPER

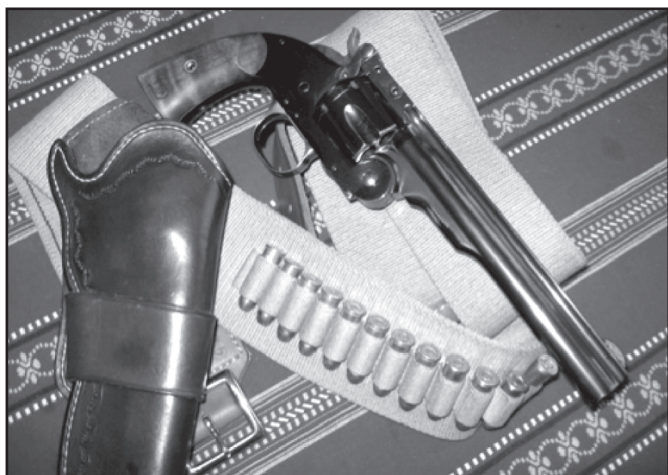

Amerikansk

En Amerikansk Klassiker, som italiensk replika, är det något att ha i CAS?

S&W Schofield mark II 1875; Inte kan Buffalo Bill, Annie Oakley och Pancho Villa ha haft fel?

Alla ägde dom en S&W Schofield revolver, som dom ansåg vara den bästa revolvren av alla. Framför allt den Mexikanske Rebell/Bandit-Ledaren Pancho Villa var mycket förtjust i sin. Hur han fick sin vet vi inte, men när han var död så sålde hans änka den, hon behövde pengar. Hon hade ju huset fullt av Panchos "extra fruar" och deras barn att försörja. Man måste nog säga att hon var en storsint kvinna som tog hand om dem.

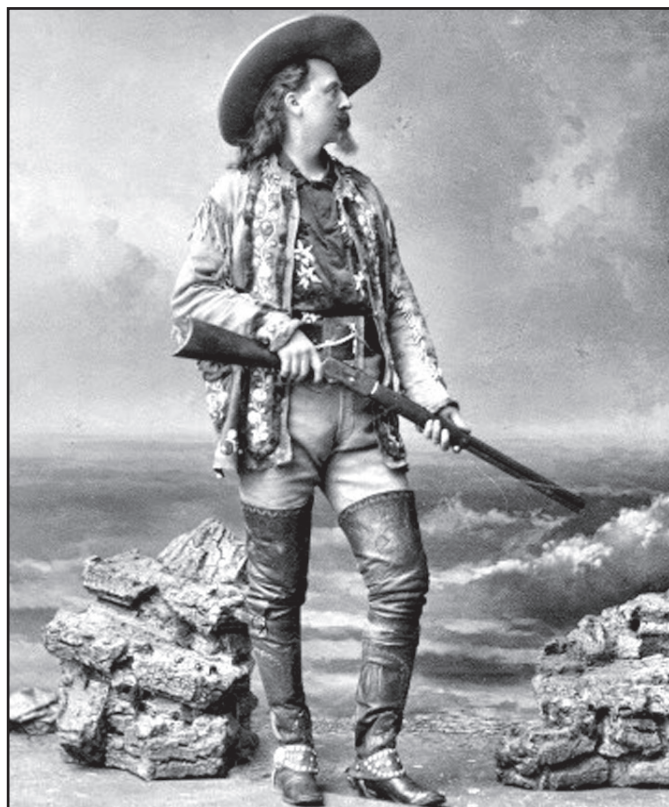

Min Schofield med "Ranger-hölster" och "Miles-bälte"

Annie Oakley, den kvinnliga prickskytten som gav inspiration till en operett, Annie get jour Gun och sången Du får aldrig en karl med gevär. Hon hade av en beundrare fått en Schofield som var försilvråd.

Namnet på vapnet kommer av att en Major i U.S. 10:th Cavalry, Georg. W. Schofield, förbättrade revolver M 1870 nr 3 för S&W och det nya modellen fick då bära hans namn. I dag kostar ett original stora pengar och är eftersökt av samlare. Det tillverkades ju inte så många. Ungefär 9 000 exemplar gick till armen och användes framför allt i de sista indiankrigen som "ande dansen" bland Siouxerna och striderna mot apachen Geronimo. Den främste av indianledarna, Sitting Bull, föll ju för en kula från en .45 S&W Schofield i handen på en indian-

polis. Den fanns i U.S. Army in på 1900-talet. Men då patronen .45 S&W Schofield även gick i vapnet S.A. .45 Colt m/1873 som var föregångaren och man hade stora förråd av patronen .45 Colt, så blev det .45 Colt man behöll i armen och inte Schofield. Men tsarens arme köpte den och licenstillverkade den i stora serier.

Buffalo Bill använde inte bara gevär utan tyckte om sin revolver av märket S&W Schofield mark II 1875 också.

Många samlare vill ha Wells Fargo-modellen av vapnet och betalar stora pengar för den. Men det är faktiskt ingen egen modell av vapnet. Armen sålde "bättre begagnade", som blev genomgångna av en firma i New York som förnicklade vapnet samt kortade pipan. Dessa såldes till Transport & Värdeförsändelse-firman Wells Fargo och fick deras märke instämplat.

Umberti tillverkar en replika av S&W Schofield mark II 1875. Du kan få den kamrad för både .45 Colt (.45 long Colt) eller .45 S&W Schofield. Patronen från S&W är kortare och har kraftigare rim på patronen. Detta gör att S&W - patronen går bra i ett vapen av typ .45 Colt men Colt-patronen går

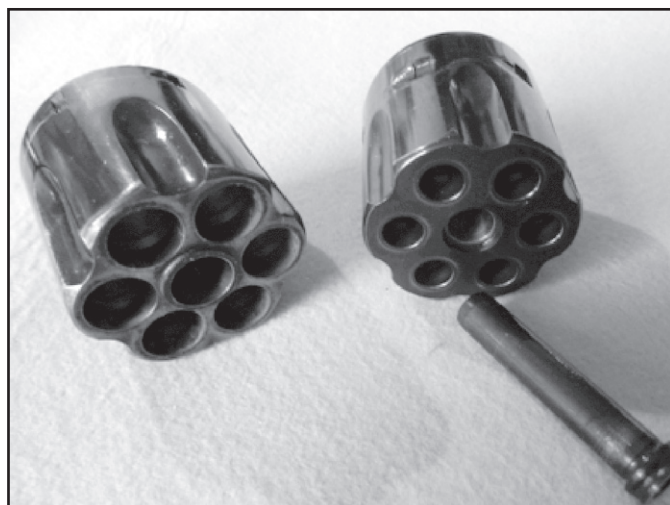
klassiker

Det är skillnad på Colt 45 och S&W Schofield 45 patronerna

inte i ett .45 S&W Schofield vapen. U.S. Army använde en 230 grains RN kula. I en .45 LC använde man en 255 grains kula i.

Jag köpte ett vapen från Umberti för några år sedan, vapnet ger ett tung och gediget intryck. Dom första erfarenheterna av vapnet var blandat. När jag spände upp och gjorde en blind avfyring trodde jag det var fel på vapnet, avtrycket behövde cirka 8 - 9 kg för att gå av. Felet visade sig vara att alla glidytor var råa och behövdes slipas och poleras, många timmar mödosamt jobb, jag lejde bort det till en vapensmed.

En "gas ring seal" hade inte skadat, som på Colt m/1873.

Då vapnet troligen är tillverkat i första hand för CAS-skjutning i USA så har konstruktörerna

utelämnat en viktig detalj som finns på originalet: svartkrutsringen på trumman (gas ring seal). Detta orsakar att efter cirka tio-tolv skott så sitter trumman fast om du skjuter med svartkrut. Jag har löst problemet genom att smörja trummans axel med ett krypsmörjmedel, HHS 5000, och gå över till svartkruts ersättningen Triple Se7en som ger betydligt mindre slagg. Du skjuter nu 30-40 skott innan trumman kärvar.

Umbertis replika av Colt m/1873 har ju denna del.

Det är lätt att "plundra" men sedan får man leta hylsor.

Annars följer replikan originalet väl. Man har lagt till en blockering på hanen (hammer block safety device) i halvspänn för att följa moderna amerikanska regler om säkerhet.

När ovanstående problem var lösta fungerade vapnet bra och är trevligt att skjuta med. Använder den i både svartkrutsfält och CAS-tävlingar. Fast den ställer ju ibland till med förbistring hos kontrollanten vid laddbordet då den inte följer vanliga laddrutiner. Men kontrollanten som ska kolla att man inte har patroner kvar när man plundrar blir angenämt överraskad, där är ju lätt att se att trumman är tomma när tomhylsorna far ut med en knyck!

Text och bilder (utom Buffalo Bill)
/Oxdriver John Carson

VÄRLDENS

Följande recept från www.hornfeldt.se/chili har jag inte provat än (tror jag) men är värt att testa om man tröttnat på flintastekar och potatissallad i sommarvärmen... /Shelson Cooper

Receptet hittade vi ursprungligen i en bok av Texas-journalisten Francis X Tolbert, en man som vigde sitt liv åt denna eldiga köttgryta.

Det hela började på det tidiga 60-talet då Tolbert skrev en artikel som fick rubriken "Jakten på den äkta chilin".

Under de kommande åren fick han 48 000 brev-svar från världens alla hörn. Han läste, lagade, reste, provat och intervjuade levande legender som Cap Warren, den siste ranchkocken som fortfarande kokade mat åt sina cowboys på en vedeldad spis bakpå den täckta kokvagnen.

Ganska snart kunde Tolbert slå fast vad som **absolut inte** får finnas med i en chili:

- tomater
- vita bönor
- gul lök
- köttfärs

Äkta chili lagar man nämligen på hela köttbitar och rätt lagad ska den vara just vad namnet chili con carne antyder: rödpeppar med en viss tillsats av kött.

Det stora problemet visade sig vara att hitta den rätta blandningen av olika pepparsorter så att chilin får en bred fyllig hetta som varar länge och inte enbart blir olidligt skarp.

Till sist tvingades Tolbert arrangera ett världens första chili-VM och det recept som vi publicerar här är en variant av det som segrade:

NORTH TEXAS RED.

Det recept som följer är en lätt försvenskad version. Ingen som provat det har klagat på styrkan, men många har haft svårt att hitta de rätta ingredienserna. För er som bor i Stockholm rekommenderar vi en butik som heter BBQ & Chili som har det mesta i chili-väg och dessutom en stor sortering salsor och såser.

Det här är vad du behöver:

- En mycket stor svart järngryta
- En stekpanna
- En liten kastrull
- En helflaska tequila
- Sex burkar ljus öl, helst det mexikanska Corona.
- 5 torkade ancho-pepparfrukter (De är stora, mörkt brunröda och finns i affärer som säljer latinamerikansk mat. I nödfall kan de ersättas med en blandning av mörkrött chilipulver och ett antal flådda, urkärnade röda paprikor.)
- 1 chipotle-peppar (Röd, rökt. Finns konserverad i latinamerikanska affärer.)
- 3 birdseye-pepparfrukter (Små spetsiga klarröda. Kan ersättas med torkad, mald piri-piri.)
- 4 jalapeno-pepparfrukter (Knubbiga, gröna. Finns på burk i de flesta välsorterade livsmedelsaffärer. Ta den starka varianten.)
- Baconfett (eller olja) att steka i.
- 10 stora vitlöksklyftor, grovt hackade.
- 5 kilo oxkött, skuret i centimeterstora tärningar.
- En halv kopp mjöl.
- En kopp chilipulver.
- Två koppar mörk oxbuljong.
- 2 matskedar spiskummin. (Kännarna kan inte komma överens om ifall kryddan ska rostas innan den används eller inte.)
- 2 matskedar oregano.
- 2 matskedar malda korianderfrön.
- 1/2 matsked socker.
- Salt, efter smak. Börja försiktigt!
- Lite grovt majsmjöl, masa harina.

Så här gör du:

1. Ta dig en rejäl tequila. En platta med gamla Hank Williams-låtar bidrar också till att det rätta chili-perspektivet på tillvaron infinner sig.
2. Börja sedan med pepparn. Rensa bort stjälkar och frön. Koka den torkade pepparn 15 minuter under lock, ställ åt sidan och låt svalna.
3. Rensa och hacka den övriga pepparn. Ställ åt sidan.

(Här är en varning på plats. Peppar är starkt. Den **BRÄNN**S. Se upp för ångorna när du kokar och tvätta händerna noga efteråt. Och tänk noga på vad

BASTA CHILI

du gör med fingrarna det närmaste dygnet. Om du petar dig i näsan kan du lika gärna göra det med lödkolven.)

4. Ta ett glas tequila till, ett rejält glas. Det kommer att behövas. Nu börjar det nämligen dra ihop sig.

5. Fräs vitlöken mjuk och brun. Lägg i grytan.

6. Öka värmen i stekpannan och börja stek köttet. Ta lite i sänder och rör om ordentligt så att bitarna steks på alla sidor. Lägg ner i grytan. Detta är ett varmt, osigt och tidsödande slitgöra som kräver både tålamod och tequila.

7. Blanda mjöl och chilipulver. Strö över köttet i grytan.

8. Sila av den blötlagda pepparn, men spara vattnet. Mosa den kokta pepparn, tillsätt sedan all peppar till köttet.

9. Håll på pepparvattnet, oxbuljongen och öl tills vätskan täcker köttet.

Koka upp.

10. Nu är chilin på väg. En nöjd kock kan ta ett steg tillbaka, beundra sin skapelse och belönar sig själv med ytterligare en tequila, raskt åtföljd av det resterande ölet.

11. Låt chilin småkoka. Rör ner spiskummin, oregano och koriander. Rör ofta så att mästerverket inte bränns fast i botten.

12. Fortsätt kokningen tills köttet börjar falla sönder. Det bör ta två, tre timmar.

13. Tequila!!!

14. Det kan hända att chilin är lite lös när den närmar sig slutkokningen. Riktiga Texasbor reder den då med grovt majs mjöl.

15. Gör slut på den sista skvätten tequila (om du inte redan gjort det).

16. Ta av grytan och skumma bort det fett som samlats ovanpå.

Den här satsen räcker till ett tjugotal normala människor, men högst tio chiliälskare.

Servera chilin i små, djupa tallrikar. Många gillar att äta den med majs chips till, en klick crème fraiche eller lite grovt riven cheddarost ovanpå. Servera sallad, bröd, guacamole (avocadoröra) och stora mängder ljust öl till.

Musiken är nästan lika viktig. Satsa på någon

genuint: Hank Williams, Buddy Holly, Joe Ely, Jerry Jeff Walker, Flaco Jimenez, Butch Hancock, Commander Cody and his Lost Planet Airmen eller Gram Parsons. Fram mot natten passar det utmärkt att spela Freddy Fenders odödliga "Before the next teardrops falls", Doug Sahms "Wasted days and wasted nights" eller Creedence Clearwater Revivals "Lodi". Det går också att spela Wilco eller Weeping Willows och helst bör alla sjunga allsång i någon gammal Carter Family-sång typ "Will The Circle Be Unbroken". Volymen bör vara öronbedövande. Sjung med. Skråla gärna. Och kom ihåg, en äkta chiliافتon S K A spåra ur fram mot natten.

FOTNOT 1: Sedan första publiceringen har vi mottagit en rad klagomål mot tequilan i detta recept. De som har hört av sig har varit rörande ense om att en helflaska är alldeles för lite. Naturligvis var den mängden enbart en rekommendation, anpassad för en person.

Och kollegan Peter Svensson har förslagit en intressant variant. Den följer här:

SNABB-CHILI:

I nödfall kan alla ingredienser utom tequilan utgå. I sådana fall förkortas koktiden avsevärt.

FOTNOT 2: Nyårsafton 1990 lagade Jan Gradvall och Stefan Lindström chili och följde detta recept slaviskt. Ingen av dem minns någonting efter klockan 18.00 men överlevande har berättat att kvällen var ovanligt lyckad.

FOTNOT 3: Texten ovan är en lätt omarbetad och uppdaterad version av ett recept som publicerats två gånger i Expressen. Först 1988 och sedan 1991. Under några år var detta den mest efterfrågade artikeln i tidningens arkiv. Vännerna på textarkivet berättar att de till och med fick en förfrågan på en kopia från Saudiarabien under Desert Storm.

FOTNOT 4: Denna text får fritt spridas och kopieras under förutsättning att ni inte blandar böner i chilin.

150 sekunder

Att göra ett misstag på en stage är något alla råkar ut för, förr eller senare. Konsekvensen av detta misstag kan vara av betydande karaktär för hur man placeras i resultatlistan.

En snabb skytt kan aldrig kompensera ett procedurfel. Ja, med tanke på konkurrenterna som också är snabba skyttar. Däremot är det sällan dessa snabba skyttars miss-tag resulterar i att de hamnar sist i overall-listan.

150 sekunder brukar vara det som är resultatet då man tappar ett oladdat vapen. (Stage DQ är lika med skytt-arnas snitt-tid på den stagen och alla skott, som räknas som bommar).

Ett tappat vapen betyder att skytten inte haft kontroll på ett vapen som är i rörelse; missat hölster, sparkat eller skakat ikull ett stående gevär.

Vad kan man då tänka på för att undvika dessa misstag utan att för den skull skjuta stagen långsammare?

Att missa hölstret är ett fel som inte behöver förekomma. Följ revolv-ern med blicken tills du ser att pipan är innanför hölstret. Den andra handen kan under tiden vara på väg i riktning mot nästa vapen och ingen tid går förlorad.

Att ställa sina långvapen i vingliga positioner för att man skall få en bättre greppvinkel är för det mesta ingen som helst tidsvinst, speciellt inte för en side by side hagelbössa. Den tid det tar att lyfta vapnet till axeln räcker gott till att låta vapnet snurra rätt, ja, och en bruten hagelbössa är tyngre i nedkanten.

För bygelrepetern kan det tänkas att man tjänar någon tiondel av en sekund men risken att få åka hem är mycket påtaglig då vapnet räknas som laddat. Dessa tiondelar kan man enkelt ta igen genom att bara slippa tänka på risken och få lugn i tankarna.

Ett hölster som inte kan vändas upp och ned med en (oladdad) revolver är ett hölster som med stor sannolikhet kommer att ge skytten en DQ förr eller senare. Ett bra hölster är som en tratt: överdrivet stort i början men en trång passage i botten. Det spelar ingen roll om revolv-ern sitter stadigt då den är i botten av hölstret, bara den släpper då man drar upp den. Ur ett tunt och tättsmitande hölster är det ingen risk att man tappar revolv-ern, nä inte ur, men då revolv-ern skall i hölstret är risken överhängande att hölstret viker in sig och styr ut revolv-ern ur hölstret.

Om man är lika akt-sam om sina vapen som man skulle vara med en liten baby, kanske man skulle slippa 150 nesliga sekunder...

Om man är osäker vad kan man då med enkla medel göra för att slippa en DQ?

1. Ha aldrig ett hölster lågt hängande, för benet kommer att tippa hölstret bakåt då man springer.
2. Kräver stagen att man skall springa med ett långvapen innan man skjuter revolver, sätt fast den läderbit som går över hanen så slipper du riskera att få åka hem.
3. Skall du springa med laddade revolverar i hölstret, lägg händerna på kolvarna.
4. Ställ eller lägg aldrig ett långvapen så du måste balansera det på plats.
5. Lägg aldrig ett långvapen med kolven utanför bordet då du skall springa förbi det på stagen.

Det jag försöker förmedla är: Tänk säkert och låt aldrig viljan att vinna ta överhand.

Det finns 100-talet andra tips på hur du kan tjäna in sekunderna utan att ni behöver gambla med 150 sekunder eller risken att få åka hem.

Efter 15 år som tidtagare i skyttarnas närhet, har jag sett vad som kan hända.

/Grave Spit

Grave Spit under SM 2014, så ska det gå till! Foto: Ace Heart

SVARTKRUTSKÄLLAREN

SÄLJER-BYTER-KÖPER

ANTIKA, GAMLA, NYA SVARTKRUTSVAPEN OCH TILLBEHÖR

SALUTKANONER

ÖPPET: Tillsvidare MÅNDAG & TORSDAG 16:00-20:00
övrig tid enligt överenskommelse mobiltelefon

MOBIL 070-483 62 55
TEL/FAX 08-641 03 61
www.svartkrutskallaren.com

BUTIK:
FOLKUNGAGATAN 134
116 30 STOCKHOLM

Bra tävling i Löten!

**Löten: första tävlingen utanför Sverige.
Howdy! AC Spanner vid fjädern.**

Min första tävling utanför Sverige och en upplevelse som jag kommer att minnas.

När man sätter sig i bilen i Sundsvall så har man 530 km framför sig till Löten, runt 7 timmar. Så det är ju inte någon jätte resa men det är ju känslan av att åka utomlands och få tävla som är hela grejen.

Jag hade hört från flera runt om på tävlingar att de tävlingarna de höll i Löten var riktigt bra och framförallt roliga, så det kändes bra att välja just "Six Feet Under".

Jag valde att åka tidigt för att hitta dit och tur var väl det då

jag på vägen ner fick strul med bilen (som vid en senare tävling gav upp helt, precis som jag hade börjat åka) så det tog någon timme till att komma fram. Väl på plats var det fullt uppe vid skjutområdet så jag fick parkera några hundra meter ifrån, dock helt OK då flera av oss parkerade i samma område.

På tävlingsområdet kvällen innan Main Match började så bjöds det på hamburgare, gissa om det var gott efter resan. Så med mat i magen gick jag på lite "mingel" och lite stage spanande inför morgondagen. Det är ju så kul att få träffa er och försöka snappa upp lite ideer och få "hänga" lite innan allt börjar.

Tävlingen startar ju med upprop och det är ju inte så ofta man ser över åttio tävlande hemmavid så man är ju lite undrande på hur det ska flyta på?! Men så fort vi kommer igång är stagera snabba och korta så efter en snabb lunch och lite mer skju-

tande är första dagen klar.

Och inför kvällens samkväm blir det genast lugnare och man kan reflektera över dagen och njuta av en Cowboy Dinner (ärter o fläsk) jag är lite förvånad över att allt flöt så himla smidigt trots antalet.

För min egen del är det ju tur att Harley Parkinson och Proud Mary hjälpte mig runt annars hade man stått där än som ett fån (tack).

Kvällen på Six Feet Under! Oj, oj, oj, det är ju halva upplevelsen att var där, varför? Det spe-

lades in finsk hårdrocks-matlagning med kommentatorer (ligger nog på Youtube). Norsk allsång med en ganska häftig "monster-mixer" för den klart coolaste törstsläckarna, bör upplevas!

Så här bra mådde säkert alla Cowgirls och Cowboys under Six Feet Under i Löten, Norge. Sitta och språkas vid på kvällen, vid en lägereld. Kan det bli bättre?!

"Lägereldar" med roliga och intressanta historier; man upplever ju en helkväll med massa härliga och trevliga människor!

"Dagen efter en tidig kväll ger en fullt med möjligheter" heter det ju, och så även i Löten. Det flöt lika bra nästa dag och en av de saker som gjorde det lättare för score keepers är ju att det användes en iPad att föra in all info i, så i och med att sista skytt skjutit så var resultatet klart för tävlingen. Smidigt.

Jag kan ju säga det var en av de bästa tävlingar jag varit på utanför Sverige! Hi, hi... Och kan bara rekommendera den för er som funderar på att åka, ni andra vet ju hur det är!

Lev väl och framgångsrikt!
//AC Spanner

Het sommar

Jo, det var en varm, för att inte säga tropisk, sommar. Det var väldigt svårt att få något gjort. Men nu är det precis lagom svalt för att hjärnan ska börja fungera igen!

Stort, varmt tack till alla er underbara människor som trotsat extremklimatet och sänt mig ovärderligt material.

Jag har tittat igenom tidningar från tidigare. Där finns massor av roliga bilder, texter och anekdoter. Det var då det...

Till detta nummer har ni varit osedvanligt dåliga på att dela med er till allas vår klubbtidning. Jag skyller det på värmen. Jag har full förståelse. Men nu är det väl dags att pigga till?!

Titta igenom era bilder från tävlingar, middagar och allt annat som har med CAS-skyttet att göra.

Skicka det till mig. Skriv vad bilderna föreställer och när dom togs. Och av vem.

Det behöver inte vara långt eller märkvärdigt. Jag ska göra mitt bästa för att det ska komma till sin rätt i tidningen!

En svettig selfie i värsta hettan visar en rufsig Blackie Blacksmith

Adressen till The Gunslinger Gazette är:

gunslinger.gazette@gmail.com

★ OLD WESTERN STORE ★

★ WWW.OLDWEST.NU ★

Howdy!

Vi säljer eleganta, häftiga, snygga, praktiska och tidsenliga **WESTERNKLÄDER** med alla tänkbara tillbehör. Vi har ett ENORMT utbud!

REAL STUFF
for
REAL COWBOYS!

Honey, visit the **BIGGEST** Western Store in Sweden at **DOUBLE H H RANCH** Ånga-vägen 271 Annelöv, Skåne

See Ya'll Soon!

Sendraboots i riktigt läder ←	Röda LongJohn's ←
Långrockar (Canvas, Läder) ←	äderhängslen (egen tillv.) ←
Bälten & Spännen ←	Skinnvästar ←
Flaggor från USA m fl. ←	Nitar, Conchos, Spännen ←
Hattar, Stetson m fl. ←	Jackor i Skinn/Mocka ←
Westernskjortor ←	Mountain T-Shirts ←
Oldstyle Clothing 1880 ←	Mexico-filtar ←
Lady's Oldstyle Clothing 1880 ←	Sporrar ←
Hölster, Handcuffs (egen tillv.) ←	Western H... ←

PS. Missa inte vår välfyllda hemsida! DS

Adressfält

Returadress: The Gunslinger Gazette c/o Forsman, Storbränna 154, 860 25 Kovland

BARNSLIGA BARNBARN?

Skaffa dem en mustach-napp och säg åt dem att växa upp! Det är dags för dem att genast bli lite mer Cowboy!

Mustachifier®
For the new man in your life